

A. Wiśniewski

"Przestępstwa w komunikacji
drogowej", K. Buchała, Warszawa
1961 : [recenzja]

Palestra 5/5(41), 119-120

1961

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Wreszcie w trzecim, ostatnim a jednocześnie najobszerniejszym rozdziale autor omawia szczegółowo wskazane wyżej a wyodrębnione przez siebie poszczególne obowiązki dyscypliny pracy.

Na zakończenie autor podkreśla, że sformułowania treści poszczególnych obowiązków dyscypliny pracy w aktach normatywnych nie można uznać za zadowalające. Również w zakresie odpowiedzialności za naruszenie obowiązków dyscypliny pracy nasuwa się — zdaniem autora — konieczność doprowadzenia do właściwego, odpowiadającego zasadom prawa pracy unormowania kwestii odpowiedzialności materialnej pracownika. W szczególności nowe przepisy powinny odpowiadać następującym założeniom: a) ciężar udowodnienia winy pracownika oraz związku przyczynowego między winą a powstałą szkodą powinien spoczywać na podmiocie zatrudniającym; wyjątek mógłby dotyczyć jedynie pracowników, którzy z tytułu pełnionych przez siebie funkcji przyjęli zobowiązanie ochrony powierzonego mienia; b) wysokość odszkodowania powinna odpowiadać zarówno stopniowi winy pracownika, jak i jego możliwościom płatniczym; c) kierownictwo zakładu powinno mieć możliwość określenia wysokości odszkodowania i potrącania — za zgodą pracownika — stosownych sum z jego zarobków; w braku zgody pracownika, spór powinien być rozstrzygany w drodze postępowania sądowego.

Do pracy załączona jest obszerna bibliografia przedmiotu.

Należy przy okazji z uznaniem wspomnieć o coraz częściej stosowanym przez PWN dobrym zwyczaju zaopatrywania książek prawniczych w estetyczną, barwną obwolutę, której nie poskąpiono także i omawianej książce.

*

K. Buchała: *Przestępstwa w komunikacji drogowej*. Wyd. Prawn., Warszawa 1961, s. 208.

Zagadnienie wypadków drogowych stało się ostatnio — wobec znacznego wzrostu liczby pojazdów mechanicznych — problemem bardzo aktualnym zarówno dla praktyki, jak i dla teorii prawa karnego.

Praca K. Buchały poświęcona jest nie opracowanej do tego czasu szerzej w naszej literaturze problematyce karnoprawnej wypadków drogowych. Autor, opierając się na bogatym orzecznictwie sądowym (zwłaszcza Sądu Najwyższego), przeprowadza teoretyczną analizę przepisów prawa karnego materialnego regulujących zagadnienie wypadków drogowych. Problematyka tych przepisów jest bardzo obszerna. Autor nie

ograniczył się w swej pracy do skomentowania przepisów, lecz rozstrzyga także szereg ogólnych kwestii natury teoretycznej.

W pierwszych trzech rozdziałach pracy (Rozdz. I „Przestępstwo narażenia na niebezpieczeństwo a usiłowanie”, rozdz. II „Przestępstwo indywidualnego a powszechnego narażenia na niebezpieczeństwo”, rozdz. III „Przedmiotowa strona przestępstw spowodzenia niebezpieczeństwa katastrofy w komunikacji”) autor zajmuje się problemami związanymi z kwalifikacją prawną wypadku drogowego na gruncie przepisów, których istota polega na narażeniu dobra prawnego na niebezpieczeństwo. W § 5 rozdziału III autor omawia typowe przyczyny wypadków drogowych.

Rozdział IV poświęcony jest omówieniu podmiotowej strony przestępstw spowodzenia niebezpieczeństwa katastrofy w komunikacji.

W rozdziale V autor analizuje poszczególne postacie zjawiskowe przestępstwa spowodzenia niebezpieczeństwa katastrofy w komunikacji, drogowej, a więc sprawstwo, usiłowanie, podżeganie, pomocnictwo. W rozdziale VI omawia zbieg przestępstw i przepisów ustawy, a narażenie na indywidualne niebezpieczeństwo jest przedmiotem rozważań w rozdziale VII.

Rozdział VIII („Przestępstwo prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości”) zawiera analizę art. 28 ustawy o zwalczaniu alkoholizmu.

Wreszcie w ostatnim IX rozdziale pracy („Nieudzielenie pomocy w niebezpieczeństwie”) omówiona jest problematyka nieudzielenia pomocy zarówno przez sprawcę spowodzenia niebezpieczeństwa, jak i przez inną osobę.

*

Co wolno przywieźć z zagranicy i wywieźć za granicę. Nowe opłaty celne. Wyd. IV. Wyd. Prawn., Warszawa 1961, s. 116.

Kolejne IV wydanie wymienionej broszury, znanej już dobrze licznym odbiorcom, zawiera nową taryfę celną przywózową, wprowadzoną w życie rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 21 lipca 1960 r., oraz wydaną przez Ministra Handlu Zagranicznego i zmienioną rozporządzeniem z dn. 11 marca 1960 r. taryfę celną wywózową.

Poza taryfami i wprowadzającymi je rozporządzeniami książka zawiera także szereg innych aktów, spośród których szczególnie ceł przywózowych dotyczą: rozporządzenie Ministra Handlu Zagranicznego z 29 października 1960 r. w sprawie stosowania taryfy celnej przywózowej wraz z wyjaśnieniami do poszczególnych pozycji tej taryfy; zarządze-